

Strony w postępowaniu głównym

Giorgio Fidenato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zezwolenie przewidziane w art. 1 ust. 2 decreto legislativo z dnia 24 kwietnia 2001 r. nr 212, w znaczeniu nadanym mu w orzecznictwie krajowym, jest czy nie jest zgodne z ogółem przepisów ustanowionych w dyrektywie 2001/18/WE ⁽¹⁾;
- 2) W szczególności, jeżeli państwo członkowskie uzależnia uprawę organizmów genetycznie zmodyfikowanych od uzyskania zezwolenia, które ma w sposób szczególny zagwarantować ochronę tak zwanej zasady współistnienia upraw, czy takie specjalne zezwolenie jest konieczne również w odniesieniu do organizmów genetycznie zmodyfikowanych, które są już uwzględnione we Wspólnym katalogu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG; Dz.U. L 106, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Republika Słowacka) w dniu 28 listopada 2012 r. — Michal Zeman przeciwko Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

(Sprawa C-543/12)

(2013/C 63/14)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Michal Zeman

Strona pozwana: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 1 ust. 4 [dyrektywy Rady 91/477/EWG ⁽¹⁾ zwanej dalej „dyrektywą”] w związku z jej art. 3 i z art. 45 ust. 1 oraz art. 52 ust. 1 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] należy dokonywać w ten sposób, że:
  - a) uniemożliwiają one państwu członkowskiemu przyjęcie przepisu prawnego, który nie pozwala na wydanie europejskiej karty broni palnej w rozumieniu art. 1 ust. 4 dyrektywy posiadaczowi pozwolenia na broń (odpowiedniego upoważnienia do posiadania broni) wydanego w celach innych niż cele sportowe lub myśliwskie i umożliwiające mu posiadanie (oraz noszenie) broni palnej, w odniesieniu do której występuje on o udzielenie europejskiej karty broni palnej?

i to mimo że:

- b) przepis prawa tegoż państwa członkowskiego (pochodzenia) pozwala posiadaczowi, nawet w braku europejskiej karty broni palnej, na wywiezienie tejże broni palnej z jego terytorium na terytorium innego państwa członkowskiego pod warunkiem jedynie dopełnienia obowiązku powiadomienia, przy czym wydanie europejskiej karty broni palnej nie zmieniłoby w żaden sposób sytuacji posiadacza w stosunku do tegoż państwa członkowskiego pochodzenia [Or.2] (a mianowicie ów posiadacz musiałby jedynie dopełnić tego samego obowiązku powiadomienia)?
- 2) W wypadku udzielania odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, w sytuacji gdy przepis prawa państwa członkowskiego nie pozwala na wydanie europejskiej karty broni palnej rzeczonemu posiadaczowi, czy art. 1 ust. 4 dyrektywy jest bezpośrednio skuteczny w ten sposób, iż państwo członkowskie zgodnie z tym przepisem jest zobowiązane wydać rzeczonemu posiadaczowi europejską kartę broni palnej?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie lub na drugie pytanie czy właściwy organ jest zobowiązany dokonywać wykładni przepisu prawa państwa członkowskiego, który:
  - a) nie uniemożliwia wyraźnie rzeczonemu posiadaczowi uzyskania europejskiej karty broni palnej ale
  - b) przewiduje postępowanie w celu uzyskania europejskiej karty broni palnej jedynie w stosunku do posiadacza pozwolenia na broń (odpowiedniego upoważnienia do posiadania broni) wydanego w celach sportowych lub myśliwskich,

w miarę możliwości w ten sposób, iż właściwy organ ma obowiązek wydać europejską kartę broni palnej również posiadaczowi pozwolenia na broń, które nie zostało wydane w celach sportowych lub myśliwskich, jeżeli jest to możliwe dzięki pośredniej skuteczności dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 256, s. 51.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-303/10 Wam Industriale przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 grudnia 2013 r. przez Wam Industriale SpA

(Sprawa C-560/12 P)

(2013/C 63/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Wam Industriale SpA (przedstawiciele: E. Giuliani i R. Bertoni, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 27 września 2012 r., notyfikowanego w dniu 1 października 2012 r., wydanego przez Sąd w sprawie T-303/10, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010 C(2010) 1711 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002) udzielonej przez Włochy na rzecz Wam SpA (Dz.U. 2011, L 57, s. 29);
- Stwierdzenie, w oparciu o przedstawione uzasadnienie, nieważności wyżej wspomnianej decyzji Komisji Europejskiej 2011/134/UE, oraz stwierdzenie, że pomoc przewidziana w umowie z 1995 r. i w umowie z 200 r. jest zgodna ze wspólnym rynkiem.
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 266 TFUE, oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 296 TFUE ze względu na to, że Komisja Europejska nie zastosowała się do wyroków Sądu i Trybunału stwierdzających nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 maja 2004 r., wydając nową decyzję w sprawie tej samej pomocy państwa, pomimo że stwierdzenie nieważności poprzedniej decyzji nie dotyczyło uchybień formalnych ani proceduralnych.

Naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾ i art. 296 TFU poprzez uznanie, że rzekoma pomoc państwa wchodziła w zakres stosowania art. 108 TFUE, podczas gdy chodziło o pomoc służącą wejściu na rynki pozaunijne; poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że rzekoma pomoc państwa została przyznana na podstawie włoskiej ustawy nr 394 z dnia 29 lipca 1981 r., która była zgłoszona Komisji Europejskiej, choć zgłoszenie to nie miało charakteru prewencyjnego zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE; oraz poprzez nieuwzględnienie faktu, że sporna pomoc została domyślnie zatwierdzona zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

Naruszenie art. 107 ust. 3 i art. 108 ust. 1 TFUE, a także rozporządzeń (WE) nr 800/2008 ⁽²⁾, 1998/2006 ⁽³⁾, 69/2001 ⁽⁴⁾ i 70/2001 ⁽⁵⁾, oraz brak uzasadnienia z naruszeniem art. 296 TFUE ze względu na nieuwzględnienie okoliczności, że sporna pomoc stanowiła zastosowanie systemu ogólnego; ze względu na nieuznanie spornej pomocy za pomoc zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c), TFUE, ponieważ poprzez ułatwienie internacjonalizacji przedsiębiorstw pomoc ta ułatwiała rozwój przedsiębiorstw wspólnotowych; ze względu na uznanie pomocy za pomoc na rzecz eksportu lub pomoc na rzecz działalności związanej z eksportem, a nie za pomoc służącą ułatwieniu wejścia na rynki państw spoza Unii; oraz ze względu na nieuznanie, że pomoc ta była niższa niż próg zwolnienia przewidziany w rozporządzeniach de minimis.

Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędną ocenę ekwiwalentu subwencji.

Naruszenie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności, ze względu na nakazanie odzyskania pomocy, pomimo że chodzi o pomoc z zakresu systemu ogólnego z 1981 r., który był znany Komisji i którego żaden organ europejski uznał za niezgodny z prawem.

Naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE, rozporządzenia (WE) nr 659/1999 a także zasady dobrej administracji i prawa do obrony, ze względu na udzielenie dodatkowego pouczenia w celu usunięcia braków stwierdzonych przez sąd wspólnotowy i ze względu na uniemożliwienie Wam i władzom włoskim skorzystania z zasady kontradyktoryjności.

Naruszenie zasad dobrej administracji, staranności i troski, ponieważ niniejszy spór trwa dobrych siedemnaście lat od momentu przyznania pierwszej pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 83, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 214, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. 2006, L 379, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2001, L 10, s. 30.

⁽⁵⁾ Dz.U. 2001, L 10, s. 33.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-373/09 El Corte Inglés przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Pucci International (Emidio Tucci), wniesione w dniu 12 grudnia 2012 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-582/12 P)

(2013/C 63/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Emilio Pucci International BV

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-373/09 w zakresie w jakim nie jest zgodny z niniejszym odwołaniem;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania El Corte Inglés, S. A.;